

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1177/2016
21.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле – противтужене Б.М. из М., чији је пуномоћник М.П., адвокат из З., против туженог-противтужиоца М.М.1 из М., чији је пуномоћник Р.Б., адвокат из З., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 217/16 од 07.04.2016. године, у седници већа од 21.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 217/16 од 07.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П2 бр. 13/14 од 28.12.2015. године ставом првим изреке измењена је пресуда Основног суда у Зрењанину П2. 100/2012 од 12.04.2012. године, тако што је тужилци поверено самостално вршење родитељског права над малолетним сином парничних странака М.М.2 рођеним ... године и М.М.3, рођеним ... године. Уређен је начин одржавања личних односа између туженог и малолетних дечака, и тужени је обавезан да доприноси издржавању деце са по 50.000,00 динара месечно за свако дете, док за то постоје законски услови, док је преко овако досуђеног износа издржавања тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је противтужбени захтев противтужиоца да се њему повери вршење родитељског права над малолетним синовима и уреди начин одржавања личних односа дечака са мајком. Ставом трећим изреке одбијен је предлог тужиле за издавање привремене мере. Ставовима четвртим и петим изреке усвојен је предлог пуномоћника тужиле за враћање у пређашње стање достављањем образложеног трошковника, и укинута је решење којим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом шестим изреке тужени је обавезан да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 313.050,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2. 217/16 од 07.04.2016. године, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одређено да свака странка сноси своје парничне трошкове. У преосталом побијаном делу првостепена пресуда је потврђена, и одбијен је захтев туженог за досуђивање трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак 29.04.2006. године, и из брака имају сина М.2 рођеног ... године и М.3 рођеног ... године. Парничне странке живе са децом у породичној кући туженог у М., са његовим родитељима. Тужени је инжењер рударства, и природа посла условљава његов теренски рад, због чега одсуствује од куће и по шест месеци. Утврђено је да тужени месечно зарађује 7.163 евра, односно 8.200 евра када је на терену. Тужиља је из Т., професор је енглеског језика али нема нострификовану диплому и незапослена је. Брак парничних странака разведен је правноснажном пресудом од 12.04.2012. године, након чега је по споразуму странака тужиља наставила да живи у породичној кући туженог. Ранијом правноснажном пресудом одређено је заједничко вршење родитељског права парничних странака над малолетном децом, са пребивалиштем у породичној кући у М., и подељена је непокретна имовина стечена у току трајања брака, тако што је тужиља стекла право својине на стану у Н.С., површине 39 м², и тужени јој је исплатио 50.000 евра. Након сазнања тужиље да је тужени засновао нову емотивну везу, дана 26.11.2013. године дошло је до вербалног и физичког сукоба међу парничним странкама, након чега је поднета тужба у овом поступку. Малолетни М.2 похађа ... разред основне школе и одличан је ученик. Малолетни М.3 је у време првостепеног пресуђења имао ... година и укључен је у третман логопеда због проблема са изговарањем појединих гласова. Према налазу и мишљењу надлежног Центра за социјални рад од 15.04.2014. године и допунском налазу од 10.07.2014. године, парничне странке су се од развода заједнички бринуле о деци, уз помоћ родитеља туженог. Оба родитеља имају адекватне родитељске капацитете, и пружају деци љубав, топлину и подршку. Након покретања овог парничног поступка, парничне странке су у конфликту, што негативно утиче на децу, а нарочито на старијег дечака, који вербално и невербално испољава напетост и стрепњу. Тужиља говори српски језик, има положен возачки испит, испит за масерку и педикира, даје часове енглеског језика деци пријатеља и добро је уклопљена у средину.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев тужиље и одређено да она самостално врши родитељско право над малолетним синовима парничних странака, тужени је обавезан да доприноси издржавању малолетне деце са укупно 100.000,00 динара месечно, и када је уређен начин одржавања личних односа туженог са децом.

С обзиром да је у поступку утврђено да су оба родитеља способна и мотивисана за самостално вршење родитељског права, и да адекватно препознају и одговарају на развојне потребе малолетних дечака, али да тужени због природе посла често и у континуитету одсуствује од куће, Врховни касациони суд је оценио да су у нижестепеним пресудама правилно примењене одредбе члана 77. Породичног закона када је тужилји поверено самостално вршење родитељског права. Одлука о одржавању личних односа дечака са оцем у складу је са чл. 61. и 78. став 3. Породичног закона, и тужени је обавезан да доприноси издржавању малолетне деце у складу са чл. 160, 161. и 162. став 3. Породичног закона. Приликом доношења одлуке о вршењу родитељског права, нижестепени судови су правилно оценили најбољи интерес малолетних дечака, у смислу члана 266. став 1. Породичног закона, па се стога ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**